

го вѣмя, зашто Шюйскы-ти го свалили, и насмалко останжло да убижть и митрополита, кога-то былъ при него. Нѣ Тройцкый игуменъ имъ ся примодилъ въ имя-то на Прѣп. Сергія, та му пощадили живота, и го заточили въ Бѣлозерскыя монастырь, а намѣсто-то му поставили прочютыя по ученіе-то и мѣдрость-тѣ си Новгородскы архиепископъ Макарія, кой-то най-много ся прочюль, кога-то, дордѣ былъ още въ Новгородѣ въвелъ общежителнея уставъ въ монастыри-ты, освятиль съборныя храмъ Св. Софіѣ и похристианиль Лопары-ты. А кога-то станжлъ митрополитъ, занимавалъ ся само съ черковны-ты работы, и ся старалъ, колко-то е възможно, да страни отъ господарственны-ты; никога не съвѣтувалъ господаря той, дордѣ му не поисквалъ съвѣты-ты самъ, нѣ и много промѣны можялъ да види въ господарство-то прѣзь двадесять годишно-то си святителство (1542—1563). Прѣзь пѣрвы-ты си още пять години съ прискѣрбіе глѣдалъ тиранство-то на Шюйскы-ты и Глинскы-ты бояры, както — и необузданность-тѣ на Ивана IV-ый, дордѣ билъ още младъ. Въ по-подирни-ты слѣдъ тѣхъ тринадесять лѣтъ можялъ да види едно честито промѣненіе у Ивана IV-ый, спомагалъ въ добри-ти намѣренія на Силвестра и Адашева, посрѣщялъ побѣдителя на Казанско-то и Астраханско-то царство, управлявалъ и былъ прѣвъ на тѣй наричаныя Стоглавъ Съборъ, кой-то былъ свыканъ да наряди правила-та на черковно-то благочиніе, и да земе мѣрky за искореняваніе-то на съблазни-ты, еувѣрія-та, както — и да възвыси нравственность-тѣ въ духовенство-то. Оче по подирни-ты му три години были пакъ злочесты, зашто въ тѣхъ погребѣлъ добродѣтелнѣ-тѣ царицѣ Анастасіѣ Романовнѣ, и видѣлъ Силвестра и Адашева намразены, — начяло отъ злочесто-то промѣняваніе на Иванова характеръ, и отъ пѣрвы-ты неговы жестокости. Той ся поминжлъ на 1563 г. На животъ не смѣялъ да изобличява пороци-ты на царя, не имъ былъ обаче и грубъ ласкатель, ами ся отличявалъ по добрыя си характеръ. Изнуренъ отъ много-то грыжи, спроти както ся види въ прощавателнѣ-тѣ му грамотѣ, нѣколко-лѣти поискалъ да ся оттегли отъ правленіе-то на черковѣ-тѣ, и да прѣдаде себе си на тихъ или пустынный животъ; нѣ царь-тѣ и святители-ти го не пустижили. Въ вѣмя на гражданскы-ты бури спокойствіе-то си намиралъ въ науки-ты, и заповѣдалъ да преведять минеи-ты отъ Грыцкы, като приложилъ въ тѣхъ житіе-то и на Русскы-ты стари и новы святіи, наряджащецъ имъ на Събора прѣзь 1547 г. служби и праздници, и поржчващецъ да ся съ-